

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lipca 2016r.,

sprawy

1) C. K. skazanego z art. 158 § 1 i in. k.k.;

2) A. K. skazanego z art. 258 § 3 k.k.

z powodu kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 23 marca 2015 r., sygn. akt II K (...);

postanowił:

1. oddala kasacje jako oczywiście bezzasadne;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 lutego 2015 r., którym A. K. skazany został za czyn z art. 258 § 1 i § 3 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego A. K., zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego:

„1. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu prawa do swobodnej oceny dowodów i jednostronnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego wyłącznie pod kątem jego interpretacji: na niekorzyść A.K. poprzez

uznanie, że w okresie objętym treścią zarzutu aktu oskarżenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej kierował zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się obrotem narkotykami w ten sposób, że przekazywał wielokrotnie innym osobom środki odurzające i substancje psychotropowe w celu ich dalszej odsprzedaży, a następnie odbierał od wyżej wymienionych uzyskane z tego tytułu dochody w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika jakoby skażany dokonywał czynności związanych z kierowaniem zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się obrotem narkotykami, ponadto świadkowie koronni W.P. i W. S. nie wskazują: żadnych konkretnych okoliczności ani sytuacji, których byli bezpośrednio świadkami, jak też brak jest obciążających A.K. zeznań jakichkolwiek innych świadków czy współoskarżonych, którzy składali wyjaśnienia i przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów w ramach zorganizowanej grupy- przestępczej, na okoliczność jego kierownictwa grupą;

2. art. 5 § 2 k.p.k. wynikającą z rozstrzygnięcia na niekorzyść A. K. wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości i w konsekwencji oparcie, jego skazania na domniemaniu, że .kierował zorganizowaną grupą przestępczą w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie sądu odwoławczego oparte zostało jedynie na przyjętych założeniach i domniemaniach związanych z tą okolicznością i przy uznaniu, iż świadkowie koronni W. P. i W. S. posiadają rzetelniejszą wiedzę, niż inni świadkowie zaprzeczający kierowaniu zorganizowaną grupą przez A. K. , tylko na tej podstawie, że zdaniem sądu zajmowali wyższą pozycję w hierarchii grupy, a de facto wiedza świadków koronnych jest wiedzą „ze słyszenia”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Regionalnej w [...]. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy A. K. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Autor nadzwyczajnego środka odwoławczego wniesionego na korzyść skazanego A.K. powołał w skardze kasacyjnej szereg judykatów Sądu Najwyższego oraz cytatów z doktryny prawa karnego na poparcie wskazanych

zarzutów, przy czym zaniechał wyciągnięcia wniosków i prawidłowego odniesienia się w tym zakresie do orzeczenia Sądu odwoławczego.

Zgodzić się należy z Prokuratorem, który w pisemnej odpowiedzi na kasację podniósł, że kasacja zwrócona została - wbrew treści art. 519 k.p.k. - przeciwko orzeczeniu Sądu pierwszoinstancyjnego.

Jako oczywiście bezzasadne ocenić należy podniesione w kasacji zarzuty rażącego naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. Po pierwsze w sytuacji kiedy Sąd Apelacyjny nie zmieniał ustaleń faktycznych Sądu I instancji niedopuszczalne jest stawianie Sądowi odwoławczemu zarzutów obrazy przepisów statuujących podstawowe zasady procesu karnego. Razi też lapidarność uzasadnienia skargi, w której mamy do czynienia z zarzutami *stricto* apelacyjnymi, uzupełnionymi o przywołane orzeczenia Sądu Najwyższego. Taka konstrukcja kasacji prowadzi do wniosku, że zarzuty obrazy prawa procesowego mają charakter pozorny, zmierzający do zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Obrońca usiłował wykazać, że skazany A. K. nie popełnił czynu za który został skazany tj. przestępstwo z art. 258 k.k., zaś skazanie było efektem błędnej i selektywnej oceny dowodów.

Zarzut naruszenia ogólnych dyrektyw prowadzenia procesu karnego nie spełnia wymogów, o których mowa w przepisach art. 519 k.p.k. oraz art. 523 § 1 k.p.k., a więc statuujących postępowanie kasacyjne.

Całkowicie niezasadny, a zarazem niedopuszczalny na tym etapie postępowania jest zarzut obrazy zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.). Przepis art. 4 k.p.k. w ogóle nie może być samodzielną podstawą kasacji, ponieważ formułuje tylko zasadę procesową. Wysoki poziom abstrakcji normatywnej przepisu statuującego regułę procesową powoduje, że bez powiązania tego przepisu z konkretnymi przepisami prawa procesowego, „ucieleśniającymi” te wskazania ogólne, wykluczone jest posługiwanie się nimi nie tylko w kasacji, ale w jakimkolwiek środku odwoławczym (postanowienie SN z dnia 30 lipca 2008 ro. II KK 93/08).

Autor kasacji nie wskazał, jakich to konkretnie uchybień dopuścił się Sąd Apelacyjny w (...), tym samym które przepisy procedury karnej służące realizacji tej reguły zostały przez ten organ naruszone.

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w przedstawionej postaci także nie ma charakteru zarzutu kasacyjnego. W sprawie A. K. Sąd odwoławczy nie czynił własnych ustaleń faktycznych w zakresie zarzucanego skazanemu czynu. Wykonując zadanie Sądu II instancji Sąd Apelacyjny w (...) zaaprobował ustalenia, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu *meriti* akceptując tym samym jego ocenę zgromadzonych dowodów. Analiza uzasadnienia Sądu Apelacyjnego w (...) nie pozwala na stwierdzenie istnienia wady w tej ocenie. Skarżący nie przedstawił przykładów rażących uchybień, jakimi ta ocena miała być dotknięta.

Z powyższych względów zarzut art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny.

Uzasadniając podniesienie zarzutu rażącego naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. skarżący twierdzi, że stało się tak dlatego, że Sąd odwoławczy oparł swoje rozstrzygnięcie „jedynie na przyjętych założeniach i domniemaniach”, a więc zdaniem obrońcy - nie ma żadnego dowodu na to, że K. popełnił czyn zabroniony z art. 258 § 1 i § 3 k.k. Formułując zarzut naruszenia zasady domniemania niewinności przez Sąd Apelacyjny w (...) autor kasacji nie wziął pod uwagę, iż zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. nie może być kierowany od wyroku Sądu odwoławczego, gdyż to nie ten organ dokonywał oceny dowodów poprzedzającej wydanie orzeczenia. Wykonując kontrolę instancyjną Sąd ten nie mógł dopuścić się obrazy tego przepisu, gdyż nie było jego rolą dowodzenia winy skazanego (postanowienie SN z dnia 12 maja 2005 roku, V KK 411/14).

Przypomnieć należy, że o złamaniu zasady *in dubio pro reo* można mówić jedynie wtedy, gdy wątpliwości nie dające się usunąć rodzą się u organu procesowego, a nie u stron. W niniejszej sprawie ani Sąd orzekający w pierwszej instancji, ani Sąd odwoławczy nie powzięły jakichkolwiek nieusuwalnych wątpliwości, co jasno wynika z uzasadnień zapadłych wyroków.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.